Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods

Lezen: 1 Johannes 3:1-9 en 4:7-16
Tekst: 1 Johannes 3:2-3

Zingen:
Ps. 57:1, 2
Psalm 57: 7
Ps. 19:5, 7
Psalm 19:6
Ps. 59:10

Geliefde gemeente, we hebben met elkaar de apostolische geloofsbelijdenis beleden en de Heilige Schrift gelezen uit 1 Johannes 3:1-9 en 1 Johannes 4:7-16. Het uitgangspunt voor de verkondiging van vanmiddag lezen we in 1 Johannes 3, vers 2 en 3:

Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. En een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is.

Er is een vraag die mij brandend bezighoudt, een vraag die mij beangstigt en verdriet doet: Mag ik met recht een kind des Heeren heten? Ben ik Zijn eigendom, of, ach, ben ik het niet? Dit is een stukje uit een vertaald lied van de 18e-eeuwse prediker John Newton, misschien bekend van zijn levensgeschiedenis. Ooit was hij kapitein op een slavenschip, een ruw mens, overgeleverd aan een onmenselijk bedrijf: de handel in menselijke slaven. Maar God greep in zijn hart op een buitengewoon aangrijpende wijze, en door Gods genade werd hij jaren later een bewogen prediker van het evangelie. U kent hem wellicht ook als de dichter van het bekende lied *Amazing Grace*, in vertaling: "Genade, woord vol heerlijkheid, van vrijspraak en gericht, vond mij in mijn verlorenheid en gaf mijn ogen licht."

Maar gemeente, ook de vraag uit dat andere gedicht komt naar voren, een aangrijpend ernstige vraag: Mag ik met recht een kind des Heeren heten? Ben ik het, of ben ik het niet? Weet de Heere ervan?

In onze tekst, een klein gedeelte uit de aangrijpende brief van de apostel Johannes, worden kenmerken van het kindschap Gods aangewezen. Het is als het ware een kenmerkenpreek. Deed de Heere Jezus dat ook niet? Wees Hij niet Zelf de boom aan en zei: *Aan de vruchten kent men de boom*? Gemeente, de vraag is, en ik stel hem ook aan mezelf evenzeer: wilt u vanmiddag zo luisteren als de maatstaf langs uw, mijn en jouw leven wordt gelegd? Als een spiegel ons wordt voorgehouden vanuit de woorden van onze tekst, waarin de apostel met zoveel woorden zegt: *Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods*? Maar daar stopt hij niet mee, hij vervolgt met het een en ander.

In de tijd dat in de christelijke kerk nog veel Latijn gesproken werd, zei men wel: *Res tua agitur*, en dat betekent: deze zaak gaat u aan. Zo is het in elke prediking, zo was het vanmorgen, zo is het ook vanmiddag. Het gaat niet om een algemene verhandeling, om een uiteenzetting van dingen die we kunnen beschouwen of waar we een mening over kunnen hebben. Nee, de zaak gaat mij, gaat u, gaat jou persoonlijk aan. Zullen we vandaag, op deze 9 november 2025, die dingen kennen die ons

de verzekering geven dat, wanneer we ooit voor Gods rechterstoel zullen staan, we die rechterstoel zonder zorgen en problemen kunnen passeren?

Boven de preek zet ik het begin van onze tekst: *Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods*. Drie dingen komen aan de orde:

1. Hoe je dat wordt.
2. Hoe je dat blijft.
3. Hoe je dat bent, waar het uit blijkt.

1. Hoe je dat wordt

Johannes stelt het met zoveel woorden: *Nu zijn wij kinderen Gods*. Laten we eerst een ogenblik stilstaan bij hoe je dat wordt. De omgeving van onze tekst geeft daar antwoord op. We lazen een gedeelte uit deze algemene zendbrief van de apostel Johannes. We kennen hem wel, samen met zijn broer Jakobus, ooit getrokken en geroepen door de Heere Jezus om Zijn discipel te zijn. Johannes, discipel ooit van Johannes de Doper, maar toen Johannes de Doper Hem aanwees Die gekomen was uit de hemel, Die Zich dopen liet in de Jordaan, met de woorden: *Ziet, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt*, verlieten ze Johannes. Gemeente, wie het verstaat, die verstaat het. Toen verlieten ze de wet en gingen ze achter het evangelie aan. Is dat uw weg? Ze verlieten de wet, want de wet kon hen niet zalig maken, en gingen achter het geopenbaarde evangelie aan, achter Hem Die gekomen was om de woorden Gods tot zaligheid volkomen te openbaren.

Johannes behoorde, in de periode dat de Heere Jezus op aarde rondwandelde, tot de intieme kring van de drie, samen met zijn broer Jakobus en Simon Petrus. Binnen die drie was het met name Johannes die in zijn eigen evangelie niet met zijn naam genoemd wordt – hoe kostbaar die naam ook is: 'God is genadig' – maar telkens wordt aangeduid als *de discipel dien Jezus liefhad*. Let er dan wel op, gemeente, het kon op één letter aan. Er staat niet: de discipel *die* Jezus liefhad – o, dat was ook het geval, zeker wel – maar de discipel *dien* Jezus liefhad, de discipel die het voorwerp was van de liefde van Christus. Ja, en dan kan het niet anders. Dan schrijft Johannes in zijn eigen brief: *Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad*.

In het leven van Johannes, gemeente, was het duidelijk geworden wat de Heere Jezus ook op enig moment corrigerend zegt om misverstanden te voorkomen: *Maar gij hebt Mij niet uitverkoren, doch Ik heb u uitverkoren*. Die zijn het, en Johannes behoorde ertoe: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid*. Johannes wordt dan ook wel de discipel van de liefde genoemd. Daar getuigt hij ook van: *Wij hebben Hem lief*. Als je het nog niet in mijn leven merkte, als je het nog niet opmerkt, datgene wat ik schrijf: wij hebben Hem lief, ons hart en leven is Hem toegewijd, wij kunnen niet zonder Hem, ons leven is aan Hem verbonden door Zijn eigen genade.

Over die liefde van God tot zondaren schrijft Johannes in zijn brieven overvloedig. Hij is dan al een oud man, wellicht de enige nog van de apostelen. Als ouderling van de gemeente van Efeze, zo rond het jaar 85 of 90 na Christus, mag hij nog werkzaam zijn, het evangelie verkondigen en de gemeente bearbeiden vanuit datgene wat hij zelf heeft mogen leren. Als hij deze brief schrijft, weet deze oude, in de dienst van Christus vergrijsde apostel nog niet dat hem straks nog iets wacht: dat hij gegrepen en verbannen zal worden naar Patmos, in de eenzaamheid, om daar nog meer dan tot dusver de stem van Christus te vernemen, Zijn aangezicht aan te schouwen, aan Zijn voeten te liggen, maar opgericht te worden door de Heere Jezus Christus: *Vrees niet, want Ik ben de Eerste*

en Ik ben de Laatste; Ik ben de Levende, maar zie, Ik leef tot in alle eeuwigheid; van de hel en van de dood heb Ik de sleutelen.

Nee, dat weet Johannes op dit moment nog niet. Maar hij schrijft deze brief. Aan onze tekst vooraf gaat, gemeente, een oproep: *Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft*. Gemeente, ik weet niet hoe het u vergaat als je zo'n woord leest. Dan merk je hierin dat het hart van Johannes als het ware overstroomt. Hier is iets in wat hij niet bedwingen kan, maar wat hij kwijt moet, waar hij anderen mee in kennis wil brengen, waar hij anderen in wil doen delen: *Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft*. Kun je het wel eens niet binnenhouden? Dat je het zegt in je directe omgeving, misschien wel tot je man of vrouw, heel eenvoudig: Wat een wonder dat God een God van liefde is! Kun je het begrijpen? Ik begrijp er niks van dat Hij die liefde in mijn leven heeft geopenbaard. Of wanneer je alleen bent en je kinderen komen op bezoek, en je moet het kwijt: Ken je toch die God ook wel? Want Hij is een God van genadige ontferming.

Zo zegt Johannes: *Ziet*, let er toch eens op, *hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft*. En dan staat er een komma, want dan laat hij blijken, dan legt hij uit waarin dat dan bestaat: *Namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden*. Daarin, gemeente, is tegelijkertijd al aangegeven waarin de liefde van de Heere tot uitdrukking komt. God, de Heilige, de Grote, de Almachtige God, gemeente, Die het niet nodig heeft om door mensenhanden gediend te worden, als zou Hij iets behoeven. God, de Drie-enige, is genoegzaam in Zichzelf. Heb je daar wel eens een indruk van ontvangen, dat God voldoende heeft aan Zichzelf? God heeft God lief. Als één eigen liefde mag hebben, dan God. Dat blijkt als Hij de Heere Jezus aanwijst en zegt: *In Hem heb Ik een welbehagen*, en de Heilige Geest getuigt daarvan. God heeft God lief.

Maar, gemeente, wat een wonder is het dat God zegt tot kleine, nietige mensjes – o jawel, vanmorgen ging het over dat ongeboren kind, maar ook wanneer we in het leven zijn – dat God zulke aardwormen, kleine, nietige stervelingen, in dat machtige heelal, op die kleine aarde, in dat heel speciale zonnestelsel, heeft uitgekozen om aan hen Zijn liefde te openbaren. *Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden*.

Gemeente, nog even een toevoeging. Johannes heeft deze brief geschreven in het Grieks. Hoewel het oorspronkelijke geschrift van Johannes niet meer te vinden is, zijn de varianten van die brief voorradig, en theologen moeten die ook bestuderen. Wanneer ik mijn Griekse Nieuwe Testament pak, zie ik bij deze tekst een kanttekening, niet de kanttekeningen van onze Statenvertalers – hoe kostbaar die ook zijn – maar bij de Griekse tekst. Dan lees ik dat er betrouwbare manuscripten zijn die dat eerste vers een beetje uitgebreid hebben, waarschijnlijk oorspronkelijk van Johannes zelf, of zeker in zijn lijn. Wat lees ik dan? *Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden*, en dan staat er bij in die kanttekening: *en wij zijn het ook*. Nou, dat is kostelijk! *En wij zijn het ook*. We zijn het ook. Dan word je zo genoemd, ja. O, je kunt christen heten, en dat zijn we eigenlijk allemaal, en in bepaald opzicht ook kinderen van God, krachtens het verbond, verbondskinderen, jazeker. Daarom word je zo genoemd. Maar als je nou een naamchristen bent – en die aanduiding begrijpen we wel – dan ben je het alleen maar van naam, en dan ben je het niet echt. Dat bedoelt de apostel natuurlijk ook: dat we kinderen Gods genaamd worden, *en wij zijn het ook*. Daar hoor ik nog iets extra's van verwondering in: *Wij zijn het ook*.

Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods. Hoe word je dat nu? Zegt Johannes daar ook wat van? Jawel, dat zegt hij aan het slot van het voorafgaande vers, aan het eind van hoofdstuk 2: *Indien gij weet dat Hij rechtvaardig is, zo weet gij dat een ieder, die de rechtvaardigheid doet* – nou, en dat zijn die kinderen van God, dat kan niet anders, want alleen die doen de rechtvaardigheid en zijn

rechtvaardig in Christus – *die is uit Hem geboren*. Johannes zegt dus: hoe word je nou een kind van God? Als je uit God geboren wordt. En dat is een wonderlijk geheim. Daar kunnen we over praten, maar gemeente, het moet werkelijkheid zijn.

Als er een daarover gepreekt heeft, over dat feit, over dat wonderlijke, diepe geheimenis, dan was het de Heere Jezus Zelf. Was dat niet in de nacht toen die schriftgeleerde tot Hem kwam, Nicodemus, die vroeg aan de Heere Jezus of hij bij Hem binnen mocht komen? Die gelijk begon: U bent een leraar van Israël. "Jaja," zegt de Heere Jezus, "dat kan dan wel dat je dat vindt. Kom maar binnen, je mag binnenkomen, maar weet, waar we over praten, dat zal Ik bepalen." En dan zegt de Heere Jezus tot Nicodemus: Als er niet een groot wonder in je leven gebeurt, dat je van dood levend gemaakt wordt, je kunt dan wel denken dat je als farizeeër, als schriftgeleerde, als een keurig kerkmens al zalig bent, maar je moet wederom geboren worden. Dat moet gebeuren. Er moet een wonder in je leven plaatsvinden. Je bent wel een kind van het verbond en in bepaald opzicht een kind van het koninkrijk – ik ben schriftgeleerde, zei Nicodemus ooit tot de Heere Jezus – we zijn kinderen van Abraham. "Nou," zegt de Heere Jezus, "je doet niet als kind van Abraham. Als Ik zo naar je luister en hoor, dan ben je kind van de duivel."

Welnu, gemeente, er moet een wonder in ons leven plaatsvinden. De Heere Jezus zegt het tot Nicodemus: *Als iemand niet geboren wordt uit water en Geest, zo zal hij in het Koninkrijk Gods niet ingaan; want wat uit het vlees geboren is, dat is vlees, maar wat uit de Geest geboren is, dat is geest*. Wel, dat is die wedergeboorte. Dat gaat de Heere Jezus in datzelfde gedeelte uitleggen, in dat gesprek met Nicodemus: *Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe*. Die in Hem gelooft, die buiten Hem niet kan, die de Heere Jezus behoeft, en die uit Hem bediend wordt, die aan Hem verbonden wordt, die uit Hem leven mag. "Geef mij Jezus, of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf."

Gemeente, zo wordt een mens wedergeboren. Er is alleen maar nieuw leven, krachtig nieuw leven, in en door de Heere Jezus Christus, in de verbondenheid met Hem. Van nature ben ik een kind des toorns, van nature ben ik een mens die erbuiten staat, zonder God, tegen God. En Gods Geest is het Die mij doet wederom geboren worden, Die mij bij Christus brengt, Hem doet kennen. *Zovelen dan als Hem aangenomen hebben*, lees ik in datzelfde Johannesevangelie, *die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden*. Gemeente, dan zijn we er weer. Hoe worden we kinderen van God? Dat klinkt misschien wat activistisch, maar het is het niet. Het is een wonder van Gods genade. *Zovelen als Hem aangenomen hebben*, die buiten Hem niet meer kunnen zijn, die de Heere Jezus Christus behoeven, *die heeft Hij macht gegeven* – volmacht, permissie gegeven – om kinderen Gods te worden, genaamd te worden, en het ook echt te zijn. Permissie ontvangen, door Zijn welbehagen alleen, om tot het gezin van God te gaan behoren, aangenomen door God Zelf.

Zo wordt een mens zalig, wederom geboren. Hoe? Wel, als een mens die erbuiten staat. God maakt zalig, gemeente, die het niet zijn. Is dat u altijd een wonder geworden? God maakt zalig die het niet zijn, die zichzelf ook moeten afschrijven. Maar heilzaam is het, gemeente: zak nou maar eens door al je gronden heen waar je aan vast blijft houden, krampachtig om nog wat te zijn. Maar zak er nou eens doorheen. God doet wedergeboren worden. Wie? Die het leven in zichzelf niet hebben, die dood zijn door de misdaden en de zonden, en dat voor God gaan erkennen: "Moede kom ik, arm en naakt, tot de God Die zalig maakt."

Dat gaat eigenlijk allemaal nog aan onze tekst vooraf, maar ik dacht toch dat het heilzaam was om er iets van te zeggen over hoe je het wordt. Nou zegt de apostel, en hij put uit het geheimenis, en hij zingt ervan, en het is hem een wonder, en hij wil de anderen, degenen naar wie hij zijn brief

schrijft, aansteken en meenemen. Hij zegt: Maar zo is het toch, of niet soms? *Hoe grote liefde*, want het komt bij Hem vandaan, door het welbehagen Gods alleen, geopenbaard in de Heere Jezus Christus: *Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden, en wij zijn het ook*. *Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent*. Dan ga je misschien een weg alleen, een onbegrepen weg, misschien dat het gezin en de familie waar je deel van uitmaakt je niet meer begrijpen, en in de kring van je vrienden en collega's word je een eenzame, een mens die een onbegrepen weg gaat. Maar als er maar een gelegenheid is, dan spreek je erover, en dan probeer je anderen mee te krijgen om een kind van God te zijn.

2. Hoe je dat blijft

Welnu, gemeente, de apostel gaat verder. Hij zegt het dus nog een keer, eigenlijk zitten we al midden in vers 2: *Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods*. Het is alsof de apostel zegt: Besef toch dat grote voorrecht, een kind van God, en ten diepste niet meer van de wereld, en ten diepste niet meer van de duivel. Is dat niet je levensgeheim? Is dat het niet waar ik me op de been kan houden, en met niets anders? *Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods*. En dan komt de spanning: *Nu zijn wij kinderen Gods*. Door het geloof mag je het weten, en wanneer het geloof zich oefent, dan wil de Heere je er de verzekering van geven: Ik ben uw Heil alleen. *Nu zijn wij kinderen Gods*, maar *het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen*. Er is een spanning tussen het nu en het straks.

Wat bedoelt de apostel? Wel, gemeente, dat degenen tot wie hij schrijft kinderen van God zijn, dat lijdt geen twijfel, dat blijkt ook in de vruchten. Maar hoe zal dat nu verder met Gods kinderen gaan? Zo is de vraag. Wat zal er van hen worden? Hoe zal het zijn als de Heere Jezus, de Zoon van God, zal wederkomen om te oordelen de levenden en de doden? Nou, gemeente, is dat geen levensechte vraag? Ik zeg dat misschien niet vaak genoeg aan u: we leven in het laatste der dagen, het einde der tijden. Misschien zullen we het meemaken, jongens en meisjes. Op enige dag zit je op de fiets, op weg naar school, maar je zult er nooit komen. Of je zit achter het stuur in de auto, op weg naar je werk, of je bent aan het werken in het ziekenhuis als operatieverpleegkundige en de operatie is net gestart, of welke situatie dan ook. Of we liggen op bed en slapen diep. Maar plotseling, gemeente, ik kan het niet aanduiden hoe het concreet zal zijn, maar plotseling, dan is het uur aangebroken, in alle tijden en eeuwen en door heel de Schrift heen aangekondigd: Hij zal komen om te oordelen de levenden en de doden.

Grijpt het u of jou wel eens aan? Hoe zal het zijn als je aan de dag van je dood denkt? Onder ons zijn er diverse, gemeente, die, wanneer ik zo naar de grijze hoofden zie – en ik heb er zelf ook een – zich moeten realiseren dat ze over het hoogtepunt van hun levenstijd heen zijn. Trouwens, dat geldt voor ieder van ons, gemeente. We zijn er nog nooit zo dichtbij geweest, dat klopt toch? Beseft u dat? Hoe zal het dan zijn? Grijpt het je wel eens aan? Kan het zijn dat je ervan weet, dat de Heere op momenten je ziel liefelijk omhelsd heeft, maar als je dan denkt aan dat grote gericht, wanneer je voor God zal staan en de engelen scheiding zullen aanbrengen tussen het kaf en het koren, tussen de schapen en de bokken, tussen de wijze maagden en de dwaze maagden, grijpt het je niet eens aan, gemeente? Toen en toen was het goed, dus het zou voor de rest… Grijpt het je nooit eens aan?

Wel, dat is de vraag, en de apostel die ervan weet, die die vragen kent, wil ze troosten, hij wil ze de weg wijzen, hij wil ze opbeuren. En hij zegt: *Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen*. Hoe zal het zijn? Wel, zegt de apostel, dan mag ik dit zeggen: als je nu een kind van God bent, als je dat in de beoefening mag weten, het voor Gods aangezicht mag belijden, en als het in je leven blijkt, wel, dan mag ik je drie dingen zeggen, drie dingen tot troost.

Allereerst: de Heere Jezus zal Zich openbaren in Zijn volle heerlijkheid. Dat is het eerste: Hij zal Zich openbaren wie Hij is. Vervolgens: dan zullen we Hem zien gelijk Hij is, met onze ogen, zoals Johannes op Patmos Hem zag in Zijn blinkende verschijning, in Zijn hemelse heerlijkheid, in Zijn zaligheid. We zullen Hem zien gelijk Hij is. En deze drie, onlosmakelijk aan elkaar verbonden, is het deel van hen die mogen weten, misschien met hinken en zinken, misschien wel met veel bestrijding en aanvechting, maar die het toch mogen weten: Heere, U weet het toch, U weet toch alle dingen, U weet het toch dat ik U liefheb, omdat ik weten mag dat U mij Zelf hebt opgezocht. Dan mag je dit weten, drie dingen: dat de Heere Jezus Zich zal openbaren in Zijn heerlijkheid, dat je Hem zal zien, en dat je aan Hem gelijk zult zijn.

Nou, alle drie even kort, gemeente. We zullen Hem zien in Zijn heerlijkheid. Vanuit de Schriften weten we dat toen de Heere Jezus op aarde was, Hij een verborgen heerlijkheid had. Jawel, Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten en verzocht in krankheid, en een ieder was als verbergende het aangezicht voor Hem. Toen Hij aan het kruis hing, God van God verlaten, maar in die weg heeft Hij de gerechtigheid verworven. In die weg heeft Hij Zijn missie volbracht, heeft Hij alle dingen gedaan die gedaan moesten worden. Zo heeft God Hem doen opstaan, ontwaakt uit de dood: "Ontwaak uit de dood, o Mijn Zoon, en sta op ten leven, want Ik heb Uw werk goedgekeurd." En Hij heeft Hem opgenomen in heerlijkheid. *Hij komt, Hij komt om de aarde te richten*, de Koning Die nu aan de rechterhand van God de Vader is. Hij zal komen in heerlijkheid.

Ik wees er al op wat Johannes op Patmos gezien heeft toen Christus Zich aan hem openbaarde. Het is al iets van de voorzegging van hoe Gods kinderen Hem zullen zien komen: *In het midden der zeven kandelaren, de Zoon des mensen gelijk zijnde, bekleed met een lang kleed tot de voeten, en omgord aan de borsten met een gouden gordel; en Zijn hoofd en haar was wit, gelijk als witte wol; en Zijn ogen als een vlam vuurs, gelijk en gloeiden als in een oven; en Zijn stem als een stem van vele wateren.* Christus, Hij zal komen in heerlijkheid. De glans van de zaligheid, gemeente, brengt Hij mee als Hij de aarde zal richten. En zegt Johannes: dan zullen we Hem zien. Gods kinderen zullen het weten: Deze, Deze is onze Koning, we hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zalig maken. Hij is de Geest Die ons komt roepen, roepen uit de aardse ellende, Hij Die als de Bruidegom van Zijn kerk, Die door Zijn Geest Zijn bruid geworven heeft, maar nu de bruid tot Zich nemen zal.

We zullen Hem zien zoals Hij is, en zoals Hij in het geloof, gemeente, hier al gekend wordt, o, door alle duisternissen heen, nogmaals, door alle aanvechtingen heen, maar dan toch: "Uw schoonheid hoog te loven, gaat al het schoon der mensen ver te boven." Gemeente, dan zullen Gods kinderen Hem in Zijn schoonheid zien, die schoonheid waar ze hier nog maar tastend naar reiken, waar ze hier nog maar een beginsel van gezien hebben. Maar dan, o, de Schoonste van de mensenkinderen, *want genade is uitgestort op Uw lippen*, de verheerlijkte Christus. We zullen Hem zien, gemeente.

De Schriften geven nogal wat aanduidingen van Hem, ook in Zijn heerlijkheid. Ik wees u al op wat Johannes op Patmos van Hem gezien heeft. Mag ik nog een voorbeeld aanhalen uit het Oude Testament? Toen Mozes op de berg was geweest en hij terugkeerde, had Mozes, die bij God was geweest, de afglans van de heerlijkheid op zijn eigen gezicht. En wanneer Mozes bij God mag zijn, bidt Mozes: *Heere, toon mij nu Uw heerlijkheid*. En wat zegt de Heere? "Mozes, nu nog niet. Je leeft nu nog in de aardse bedeling. Niemand kan Mij zien en leven." En toen legde de Heere de handen op Mozes, en Hij liet hem, zo lezen we dan, alleen Zijn achterste delen zien, een ogenblik. Maar bij het aanschouwen zelfs van die achterste delen was de afglans op het gezicht van Mozes onmiskenbaar, zodat ieder die Mozes moest zien, zijn aangezicht moest bedekken. Welnu, nog

veel heerlijker zal die mens zijn die, bij het aanschouwen van Christus – dit zijn wonderlijke, diepe dingen, maar het is ons geopenbaard – aan Hem gelijk zullen zijn.

Apostel Paulus schrijft erover aan de gemeente van Korinthe: *En wij allen, met ongedekte aangezichten de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest*. Gemeente, begrijpt u het? Nou, ik niet. Onbevattelijk. *Wat geen oog gezien heeft, en geen oor gehoord heeft, en in het hart van een mens niet is opgeklommen, dat heeft God bereid voor degenen die Hem liefhebben*, die buiten Hem niet kunnen, hier en nu, vandaag. Nu je in je kerkbank zit, gemeente, en de vraag is: Is dat zo? Is dat nou je bestaan? Is dat nou je verlangen? Ligt dat nou in je hart? Heere, U te kennen? Ja, *dit is het eeuwige leven*, gemeente, hier in beginsel al: *Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt*.

Nou, dan mag Gods kerk wel bidden: "O Vader, dat Uw liefde ons blijkt; o Zoon, maak ons Uw beeld gelijk." En gemeente, dat gaat God vervullen, dat de heilige, grote God en Vader van de Heere Jezus Christus Zijn genoegen daarin heeft, dat het beeld van Zijn Zoon, in Wie Hij een eeuwig welbehagen heeft, ook nu mede het deel mag zijn van allen die door Christus verworven zijn.

Mag ik, gemeente, dat perspectief een ogenblik uitbeelden? Nu is mijn lichaam nog onderworpen aan pijn en vermoeidheid. Nu moet ik nog meemaken dat mijn aardse tent wordt afgebroken. Wat een aangrijpende situaties in leed en verdriet, in nood en ontreddering, in ziekenhuizen en verpleeghuizen. Je moet maar zo'n verschrikkelijke kuur ondergaan, gemeente, waar je lichaam als het ware vervalt en je bijna niet in de spiegel durft te zien. Maar dan, gemeente, dan niet meer, want dan zal ik het beeld van Christus mogen dragen.

Nu is mijn geest misschien nog onderworpen aan een depressie, aan ingezonkenheid, aan een burn-out, en wat dan niet. Nu ga ik nog neergebogen mijn weg, maar dan niet meer, want dan zal ik het beeld van Christus dragen. Nu zijn er nog de misverstanden, de conflicten, de irritaties, de vervreemding, de eenzaamheid, en wat al niet in dit jammerdal, maar dan niet meer, want dan zal ik het beeld van Christus vertonen.

Nu, en dat vooral, gemeente, nu ben ik nog oude mens. Jawel, o, de nieuwe mens Christus is in het leven van die kinderen Gods geopenbaard, zeker wel. Maar ach, nu ben ik nog oude mens in mijn vleselijk bestaan, en nu moet ik het, Heere, nog achterna klagen: *Ik ben vleselijk en onder de zonde verkocht; het goede dat ik wil, door Uw genade, maar ik doe het niet; en het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?* Maar dan niet meer. In het uur van mijn sterven, of bij de wederkomst wanneer ik dan nog leef, dan zal mijn oude mens achterblijven, en dan ben ik geheel nieuwe mens, want dan draag ik het beeld van Christus.

En de Heere Jezus heeft het aan Zijn Vader beloofd: Ik zal Mijn bruid, die Ik verworven heb en die Ik bij U binnenbreng, o Mijn Vader, die zal Ik aan U vertonen zonder vlek en zonder rimpel, een bruid die voor haar Bruidegom zal zijn versierd. En dan verkondig ik u – maar u begrijpt er met het verstand niks van, terwijl mijn hart er ja en amen op zegt – dan zal Christus Zijn bruid vertonen aan Zijn Vader en aan de Heilige Geest. En gemeente, dan zal ook de smartenweg van de Heilige Geest ten einde zijn. Dan hoeft Hij niet meer te kloppen, dan wordt Hij niet meer afgewezen, maar dan zal God alles in allen zijn.

Hier is het allemaal nog onvolkomen, maar het moet er in beginsel wel zijn. Maar dan, dan zal het er in volkomenheid zijn.

3. Hoe je dat bent

Welnu, kind van God, we hebben er even iets over gehoord: hoe je het wordt, hoe je het blijft, en dat in volmaaktheid. Maar dan tenslotte een enkel woord nog: hoe je dat bent. Gemeente, hoe je het bent. Nou, laat ik volstaan met deze woorden: *Een iegelijk die deze hoop op Hem heeft* – want deze kinderen Gods, gemeente, waarin deze dingen leven, die hebben hoop en verwachting ontvangen, die zien uit naar de komst van hun Zaligmaker en hun Bruidegom. De Geest en de bruid roepen: Kom, Heere Jezus, ja, kom spoedig. O, die hoop is meermalen ingezonken, zeker wel, maar toch, waar het in beginsel er toch mag zijn – *een iegelijk die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is*.

In hem, in zijn of haar leven, zal het blijken, gemeente, dat er een ander beginsel in je leven gekomen is. Nee, niet een bron van eigen activisme, van prestaties, van eigen waardigheid, van eigen vaardigheid – weg ermee, dat is allemaal vlees, zeker als je erop bouwt. God zal het toch geven, in de vruchten zal het luisterrijk tevoorschijn komen, ook in het hier en nu, gemeente. Dan zal het blijken. Waarin blijken? Wel, in de oefening van de waarachtige bekering, in de afsterving van de oude mens, gemeente, wanneer ik aller zonden, in beginsel, aller zonden vijand ben, en wanneer het mijn begeerte is om de zonden te ontvluchten en Christus te zoeken.

In de afsterving van de oude mens, in de opstanding van de nieuwe mens, dan word ik in beginsel bekleed met de heiligheid van Christus. Dan mag ik Zijn kleed dragen, en dan mag het blijken. En dan ga ik, ja, het staat er, dan ga ik mezelf reinigen alsof het mijn werk is. Jawel, alsof het mijn werk is. Zo beijver ik mij, zo ligt het op mijn hart, het kan niet anders, en het zal niet anders. Uw woord kan mij, hoewel ik alles mis, door zijn smaak en hart en zinnen strelen. Naar het woord van Christus: *Ik ben de Wijnstok, en gij zijt de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht*. Nee, nee, niet mijn vrucht, nee, die vrucht is uit Hem. *Zonder Mij kunt gij niets doen*. En daar scheiden de wegen: *Alle rank die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; maar al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht dragen*. Door snoeien komt het tot groeien en tot bloeien, zeker wel.

Maar de vraag is, gemeente: Ben ik nou kaf of ben ik koren? Het koren voor de schuur, maar het kaf voor het vuur. Maar nu, gemeente, ik denk dat het voldoende is. Dit is de prediking van deze zondagmiddag.

Er is een vraag, die *ik brandend ben te weten, een vraag die mij beangstigt en verdriet: Mag ik met recht een kind des Heeren heten? Ben ik het, of ben ik het niet?*

Lieve gemeente, dus wat is het voor uitzicht? Schoon of niet?

Amen.